

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξάμηνος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10

*Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήσεως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐτήριδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Σεπτεμβρίου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 44

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐρριξε μόνον τὸν ἐχθρὸ τῆς μιᾶ τρο-
μαγμένη κι' ἱκετευτικὴ ματιά.

— Τὴν ἔχουμε στὸ χέρι! φώναξε ὁ
Τζέκιν θριαμβευτικά. Μικρέ, φέρε τὸ
φανάρι! Μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' αὐτή!

Ἡ κουκούλα τῆς Νταίτζης εἶχε βγεῖ
ἀπάνω στὴν τρεχάλα τῆς κι' οἱ χρυσές
μπούκλες τῆς εἶχαν λυθεῖ κι' ἔπεφταν
στοὺς ὤμους τῆς.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἡ μικρὴ Βιολέττα!
φώναξε ὁ μικρὸς. Σεῖς δὲ μοῦ ὑποσχε-
θήκατε ὅτι δὲ θὰ τὴν πειράξετε;

— Δὲ σοῦ εἶπα νὰ κλείσεις τὸ στόμα
σου; φώναξε θυμωμένος ὁ Τζέκιν. Βοή-
θησέ με νὰ πάρουμε αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ
μὴ φυτρώνεις ἐκεῖ πού δὲ σὲ σπέρ-
νουν!

Μὰ ὁ μικρὸς δὲν τὸ ἐννοοῦσε ἔτσι.

— Δὲ βοηθῶ ἐ-
γὼ σὲ δουλειές πού
δὲ συμφωνήσαμε!
εἶπε. Ἀλλὰ μοῦ
εἶπατε κι' ἄλλα κά-
νετε. Τὴ Βιολέττα
δὲ θέλω νὰ τὴν
πειράξετε!

Ὁ Τζέκιν δὲν ἔ-
δωσε προσοχή, κα-
θὼς δὲ θάδινε ἂν
γαύγιζε ἓνα σκυ-
λάκι στὰ πόδια του,
καὶ προσπάθησε νὰ
σηκώσῃ μόνος τοῦ
τὸ κορίτσι, πού κοι-
τόταν ἀναίσθητο
στὸ δρόμο.

— Δὲ θὰ τὴν
πειράξετε! φώναξε
πάλι ὁ μικρὸς θυ-
μωμένος.

Κι' ὕστερα, μα-
ζεύοντας ὅλες τῖς
δυνάμεις του, ἔβα-
λε τῖς φωνές:

— Βοήθεια!..

Ὁ Τζέκιν ἄρπαξε τὸ παιδί καὶ τὸ
κούνησε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸ τρομάξῃ.

— Θὰ σκάσεις, βρωμόπαιδο; εἶπε ὀρ-
γισμένος.

Φοβόταν μήπως οἱ φωνές αὐτὲς τρα-
βοῦσαν τὴν προσοχή κανενὸς διαβάτη.
Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, εἶδε μ' ἐκπληξή του
ὅτι ἓνα φῶς εἶχε φανεῖ στὴ γωνία τοῦ
δρόμου καὶ πλησίαζε γρήγορα πρὸς τὸ
μέρος τους.

Ὁ Τζέκιν σφύριξε μιὰ φορὰ καλών-
τας βοήθεια κι' ἡ γροθιά του ἔπεσε βα-
ρεῖα στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ, πού σω-
ριάστηκε τὸ κακόμοιρο λιγοθυμισμένο
στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Ὑστερα ἔσκυ-
ψε πάλι στὴ Νταίτζη.

Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα λεπτά
τῆς ὥρας, ἡ Νταίτζη εἶχε ξαναβρεῖ τῖς
αἰσθήσεις τῆς καὶ φώναξε βοήθεια.

Ὅλ' αὐτὰ ἔκαμαν μεγάλη φασαρία
στὸ δρόμο. Οἱ καταστηματάρχες βγή-
καν στίς ὁρτές τους κι' οἱ διαβάτες

σταμάτησαν ν' ἀκούσουν. Ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὸ φανάρι ἔτρεχε πάντα μαζί μ' ἓνα
πληθος ἀπὸ περιέργους καὶ σὲ λίγο βρι-
σκόταν ἐπιτέλους στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Ὁ κακούργος δὲν εἶχε πιά καιρὸ νὰ
φύγει. Ὁ δρόμος ἦταν φραγμένος. Ὁ
κόσμος φώναζε ἐχθρικά κι' ἓνας εἶπε
ξάστερα ὅτι δὲ θὰ τὸν ἄφινε «νὰ κλέ-
φει τὸ ξένο παιδί». Ὁ Τζέκιν τότε ἔ-
δειξε ὅλο τοῦ τὸ θράσος.

— Μεριάστε ὅλοι σας! εἶπε ἐπιτα-
χτικά. Ἐχω διαταγή νὰ συλλάβω αὐτὸ
τὸ κορίτσι γιατί εἶναι μιὰ βασιλικὴ μὲ
φεύτικα ρούχα. Φύγετε ἀπὸ δῶ, γιατί
μπορεῖ νὰ μετανοιώσετε.

Οἱ περιέργοι τότε δίστασαν. Ἦξεραν
ὅτι τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, πού κυβερνοῦσε
τὴ χώρα ὁ Κρόμβελ, ἐξαίρετα μπορούσε
νὰ γίνῃ μιὰ τέτοια σύλληψη στοὺς δρό-
μους.

— Ψέμματα λέει! Δὲν εἶναι βασιλι-
κή! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ πληθος.

Κι' ἡ μὲς Μίλ-
δρεδ πετάχτηκε
στὴ μέση, κατα-
κόκκινη καὶ ξα-
ναμμένη ἀπὸ τὴν
τρεχάλα.

— Δὲν εἶναι καμ-
μιὰ βασιλική! εἶπε
πάλι. Εἶναι μαθή-
τριά μου στὸ ἐρ-
γαστήρι! Αὐτὸς ὁ
ἄνθρωπος μᾶς πή-
ρε ἀπὸ πίσω καὶ
θέλει ν' ἄρπάξῃ τὸ
κορίτσι. Νά, ἐδῶ
εἶναι κι' οἱ ἄλλες
μαθήτριάς μου, νὰ
σας τὸ μαρτυρή-
σουν.

— Ἀφήστε τὴ
νὰ λέει τὴ γριά
τρελλὴ καὶ πηγαί-
νετε στὴ δουλειά
σας, σὰς παρακα-
λῶ, εἶπε ὁ Τζέκιν.

— Κανέννας ἀπὸ
σας δὲ γνωρίζει τὴ

«— Κανέννας ἀπὸ σὰς δὲν γνωρίζει τὴ μὲς Μίλδρεδ, τὴν κεντήστρα;» (Σελ. 319, στίχ. γ')

του Κλοκού, βουνοῦ τῆς Φτέρης (1800 μέτρα).

Τὸ βράδυ φιλοξενηθήκαμε στὴ Φτέρη, στὸ σπίτι τοῦ κυρ Νικόλα τοῦ Κάλ-
λιστρου. Στὶς δυὸ παρὰ τέταρτο τὸ ξυ-
πνητῆρι ἐσήμανε ἐγερτήριο. Ὁ σύλ-
λογος στὸ πόδι ἀμέσως. Στὶς δυὸ ἔπρε-
πε νὰ ξεκινήσουμε, γιὰ νὰ εἴμαστε στὶς
4 στὴν κορφή, πρὶν χαράξῃ.

Ἀπὸ βραδὺς εἴχαμε ἐτοιμάσει ὅλα τὰ
πράγματα, πού θὰ πέραμαε μαζί μας.
Στὶς δυὸ λοιπὸν ἀκριδῶς ξεκινήσαμε.
Ἐμπρὸς ἐπήγαινα ἐγὼ μὲ τὸ φανάρι, νὰ
βλέπουμε τὸ στενὸ μονοπάτι, καὶ πίσω
μου ἀκολουθοῦσε ὁ σύλλογος. Ἐγὼ ἔ-
φερνα σὰν πρόεδρος τὸ μεγαλύτερο βά-
ρος, γιὰτὶ εἶχα κρεμασμένο ἀπ' τὸν ὤ-
μο μου ἓνα σακκίδιο μὲ μιὰ μπουτίλα

νερὸ δυὸ ὀκάδες. Ἐκεῖ πάνω δὲν ὑπάρ-
χει σταγόνα νεροῦ καὶ μετὰ τὸν κόπο
καὶ τὸ ἀπαραίτητο κολατσιό, ἔπρεπε
καὶ νὰ πιούμε. Ὁ Μάριος ἔφερε τὸ παλ-
τό του καὶ τὰ κιάλια κι' ὁ Εὐγένιος, ὁ
ψωμοφάγος—ἔτσι τὸν ὀνόμασε ὁ σύλλο-
γος, γιὰτὶ τρώγει πολὺ ψωμί καὶ μάλι-
στα ὅταν εἶναι σταρένιο,—ἔφερε τὸ σακ-
κίδιο μὲ τὰ τρόφιμα. Στὸ δρόμο ὅμως,
ἐπωφελούμενος τοῦ σκότους, μετέφερε
μέρος τοῦ φορτίου ἀπ' τὸ σακκίδιο στὸ
στομάχι του. Αὐτὸ τουλάχιστον ἀπεκά-
λυψε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Στὴν ἀρχὴ βαδίζαμε σὲ πυκνὸ δάσος
ἀπὸ ἔλατα. Τὰ πελώρια δέντρα φαίνον-
ταν σὰν γίγαντες μαῦροι, ἀκίνητοι καὶ
σιωπηλοί. Ἡ ὁροσιὰ τοῦ δάσους κι' ἡ
μυρωδιὰ τῶν ἐλάτων ἔδωχε τὴ νύστα

ἀπὸ τὰ μάτια μας κι' ἀλάφρωνε τὸ βή-
μα μας στὸν ἀπότομο ἀνήφορο.

Ὅταν βγήκαμε στὴν πρώτη ράχη, εἶ-
δαμε κάτω τὸν Κορινθιακὸ μαῦρον ἀκό-
μη ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ἀνάπαυσις 10 λεπτά.

— Μὴ μιλεῖτε, παιδιά, νὰ αἰσθαν-
θοῦμε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας.

Πράγματι μιὰ βαρεὶά ἡσυχία πλάκω-
νε τὴ Φύση. Ἡ παραμικρὴ αὐρα δὲν ἔ-
παιζε μὲ τὰ μυτερά φύλλα τῶν ἐλάτων
καὶ δὲν ἀκουγόταν ὁ συνηθισμένος εὐ-
χάριστος ψίθυρος. Ὅλα κοιμόνταν, οἱ
ἄνθρωποι, τὰ ζῶα, τὰ πουλιὰ τοῦ δά-
σους, ἡ αὐρα. Μόνον οἱ τρεῖς μας ἀγρυ-
πνοῦσαμε στὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος κι' ὁ
Χουχουλόγεωργας, πού ἀκούγαμε ἀπὸ
μακριὰ τὴ μονότονη καὶ μελαγχολικὴ
φωνή του.

Κάτω στὸν κάμπο φαίνονται τὰ πυκνὰ
φῶτα τοῦ Αἰγίου σὰν ἀστέρια, σὰν ἓνα
κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑναστρο οὐρανὸ νὰ
γερμίστηκε στὴ γῆ. Πέρα, στὴν ἄλλη
παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ, τὸ φανάρι τῆς
Ψαρομύτας μᾶς δείχνει τὸ διακοπτόμε-
νο φῶς του, καὶ πιδ πέρα πρὸς ἀνατολὰς
φαίνονται τὰ φῶτα τῆς Κίρρας, καὶ πιδ
ψηλότερα λίγα φῶτα τοῦ Χρισσοῦ.

— Ἐμπρὸς, παιδιά, θὰ μᾶς προλάβῃ
ἡ Αὐγὴ!

Καὶ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου κινοῦν πρὸς
τὸ ἀνηφορικὸ στενὸ μονοπάτι. Περπα-
τοῦμε ὅλο τὴ ράχη-ράχη καὶ πότε χά-
νουμε τὸ μονοπάτι καὶ πότε πάλι τὸ
βρίσκουμε.

— Κοίταξε, μπαμπά, κάτω τί βάραθρο!

Καὶ πράγματι, πρὸς τὰ δεξιὰ μας ἡ-
ταν μιὰ βαθειὰ χαράδρα σκοτεινὴ, κατὰ-
μαυρη. Λὲς καὶ πηχτὸ σκοτάδι εἶχε κα-
τακαθίσει σ' αὐτὸ τὸ βάθος.

— Ἔτσι εἶναι, παιδιά μου, καὶ τὰ ἡ-
θικά βάραθρα, στὰ ὁποῖα κρημνίζονται
οἱ ἄσωτοι καὶ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι.
Νὰ προσφύλαττεσθε ἀπ' αὐτὰ, ὅπως προ-
φυλάττεσθε κι' ἀπὸ τὰ φυσικὰ βάραθρα.
Πάντοτε νὰ πιάνετε τὶς ἀγνὲς κορφές
τῆς Φύσεως, τὶς ἀγνὲς κορφές τῆς Ἀ-
ρετῆς.

Ἀνεβαίναμε, ἀνεβαίναμε, καὶ πάντα
βλέπαμε πίσω κατὰ τὴν ἀνατολή, μὴ-
πως μᾶς προλάβῃ ἡ Αὐγὴ. Σιγὰ-σιγὰ,
πέρα κατὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἄρχισε ὁ
οὐρανὸς κάπως νὰ ξανοίγῃ. Ἀρχισε πέ-
ρα-κεῖ τὸ σκοτάδι κάπως νὰ ἀραιώνῃ,
ἀνεπαίσθητα ὅμως. Καὶ ἡ θάλασσα πρὸς
ἐκεῖνο τὸ μέρος ἄρχισε νὰ ἔχει ἓνα χρώ-
μα σὰν μαῦρο ξεθωριασμένο.

— Ἐμπρὸς, παιδιά, θὰ μᾶς προλάβῃ
ἡ Αὐγὴ.

Κι' ἐταχύνσαμε τὸ βῆμα μας στὸν ἀ-
νηφορικὸ δρόμο.

Ἰδρωτας ἔδρεχε τὸ σῶμα μας, ἐνῶ
τὸ δροσερὸ—κρύο μπόρει νὰ πῇ κανεὶς
—ἀεράκι ζωογονοῦσε τὸ πρόσωπό μας.

— Νὰ τὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας
στὴν κορφή τοῦ Κλοκοῦ! Σ' ἓνα τέταρ-

το τῆς ὥρας θὰ εἴμαστε ἐκεῖ. Ἐμπρὸς,
κουράζομαι.

— Ζήτω! φωνάξαμε καὶ οἱ τρεῖς, ὅ-
ταν πατήσαμε τὸ πόδι μας κατὰκορφα
στὸ βουνό.

Ἡ πρώτη μας δουλειὰ ἦταν νὰ βροῦ-
με μέρος, πού νὰ μὴ τὸ πιάνῃ ὁ ἀέρας,
γιὰτὶ ἀπὸ τὸ βορεινὸ μέρος μᾶς ἐστελ-
ναν τὰ ἀντικρυνὰ βουνὰ τῆς Ρούμελης,
ἡ Γκιώνα καὶ τὰ Βαρδούσια, ἕναν τσου-
χτερὸ ἀέρα.

Φορέσαμε τὰ παλτά μας κι' ἐστριμω-
χτήκαμε στὸ μεσημερινὸ τοῖχο τῆς ἐκ-
κλησιᾶς, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὴν
Ἀνατολή.

Ὁ πρακτικὸς Εὐγένιος ἐτοίμασε τὸ
τραπέζι.

— Μὰ ἄφησε, καίμενε, νὰ βγῇ ὁ
ἥλιος.

— Μὰ δὲν ἐμποδίζει τίποτα νὰ τρώ-
με καὶ νὰ βλέπουμε.

Καὶ πράγματι ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἐ-
πέτυχε. Μὲ τὸ στόμα γεμάτο παρακο-
λουθοῦσαμε τὴν ἐξέλιξη τῆς Ἀνατολῆς.

Στὴν ἀρχή, τὸ σκοτάδι ἀραίωσε κατὰ
πολὺ καὶ ἡ θάλασσα φαίνετο σὰν ἕ-
νας καπνισμένος καθρέφτης. Ἐπειτα
στὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος ἄρχισε νὰ σχη-
ματίζεται μιὰ τριανταφυλλένια λουρίδα
κι' ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὴ μιὰ ἄλλη, πού
εἶχε τὸ χρώμα κροκοῦ αὐγοῦ, μὰ πολὺ
ἀνοιχτὸ χρώμα. Ἐπειτα σιγὰ-σιγὰ ἐπι-
κρατοῦσε τὸ τριανταφυλλί καὶ γινόταν
ὀλοένα βαθύτερο. Ὁ Κορινθιακὸς ἀντα-
νακλοῦσε στὰ ἡσυχὰ νερά του τὰ χρώ-
ματα αὐτὰ.

Μὰ ἦταν ἓνα θέαμα ἔξοχο. Παρατή-
σαμε καὶ τὸ φαγί, μὴδὲ τοῦ Εὐγενίου
ἐξαίρουμένου, κι' ἐθαυμάζαμε τὴν ὁ-
μορφίαν τῆς Φύσεως.

Ἦρθε στιγμὴ πού ὅλος ὁ οὐρανὸς
πρὸς τὴν Ἀνατολή ἔγινε τριανταφυλλέ-
νιος καὶ ἡ θάλασσα ἐπίσης.

Καὶ μέσα στὸ πιδ βαθὺ χρώμα, ἓνα
χρυσὸ σημάδι φάνηκε σὰ μεγάλο ἀστέρι.

— Ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος! φωνάξαμε χα-
ρούμενα κι' οἱ τρεῖς.

Ὁ ἥλιος σιγὰ-σιγὰ, χωρὶς βία καὶ χω-
ρὶς ἀκτίνες, σὰν πανσέληνος, ἀνέβαινε
ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα. Ἐφάνηκε πλέον ὀλό-
κληρος, χρυσοκόκκινος, χωρὶς ἀκτίνες.
Τὸν κοιτάξαμε κάμποση ὥρα, καὶ ὅ-
ταν κατόπι στρέψαμε τὰ βλέμματα σὲ
ἄλλο μέρος τοῦ οὐρανοῦ, βλέπαμε πολ-
λοὺς ἄλλους ἥλιους κόκκινους, γαλά-
ζιους, χρυσοῦς, τριανταφυλλένιους, νὰ
τρέχουν, νὰ πέφτουν στὴ θάλασσα, νὰ
ἐρχονται στὰ πόδια μας.

— Νὰ ἕνας, νὰ ἕνας! ἔλεγαν τὰ παι-
διὰ κι' ἀπλώναν τὰ χέρια τους νὰ τὸν
πιᾶσουν. Γέλια, γέλια.

Πίσω κατὰ τὴ Δύση καὶ κάτω στὰ
χαμηλὰ μέρη, σκοτάδι καὶ νύχτα.

Ἀφοῦ πλέον ὁ ἥλιος ὑψώθηκε γυμνὸς
κάμποσο ψηλά, ἔστειλε τὶς πρώτες ἀ-
σθενεῖς ἀκτίνες του σὲ μᾶς, στὸν Ταῦ-

γετο κάτω, στὴ Ζήρια, στὸ Χελμό, στὸν
Παρνασσό, στὴν Γκιώνα, στὰ Βαρδού-
σια, στὸν Ὠλενό.

Ἐπειτα οἱ ἀκτίνες τοῦ δυνάμωσαν,
κατέβαιναν χαμηλότερα. Καὶ ὅταν πλέον
ἔγινε συνηθισμένος ἥλιος, ἀποτελειώ-
σαμε τὸ πρόγευμά μας καὶ σὲ μιάμιση
ὥρα ἤμαστε πίσω στὴ Φτέρη, στὸ φι-
λόξενο σπίτι τοῦ κ. Κάλλιστρου, ὅπου
συνεχίσαμε τὸν ὕπνο μας ὡς τὶς 12 τὸ
μεσημέρι.

Π Α ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Μπριάν κοιτάζε πρὸς ἐκεῖνο τὸ
μέρος κι' εἶδε πραγματικῶς ἓνα σημάδι
ὕπολευκο καὶ στιλπνὸ, πού θὰ τῆπαιρνε
κανεὶς γιὰ σύννεφο, ἀν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦ-
ταν ἐντελῶς ἀσυννέφιαστος. Τί νὰ ἦταν
αὐτὸ τὸ σημάδι; Βουνό; ἢ καμμιὰ φω-
τεινὴ ἀντανάκλαση τῶν νερῶν;

Ὅσο ἔμεινε ἀκίνητο κι' ἀμετάβλη-
το. Πού θὰ πῇ ὅτι μόνος σύννεφο δὲν ἦ-
ταν. Ἀλλὰ ὅταν ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴ
δύση, τὸ σημάδι ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ σβύ-
νῃ λίγο-λίγο καὶ τέλος ἐξαφανίστηκε.

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν μὲ τὴν ἀμφιβολία
τὸ πιθανότερο τοὺς φαίνετο πὼς ἦταν
κανένα παιχίδι τοῦ φωτός. Μποροῦσε
ὅμως νὰ ἦταν καὶ τίποτ' ἄλλο...

Κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βράχο καὶ γύρι-
σαν στὸ μέρος πού ἦταν δεμένη ἡ βάρ-
κα. Ὁ Ζάκ μάζεψε ξερὸ κλαδά, ἀναψῆ
φωτιά, κι' ὁ Μόκος ἔψησε τρία-τέσσερα
πουλιὰ πού εἶχαν σκοτώσει πρὶν ἀνέ-
βουν στὸ βράχο.

Κατὰ τὶς ἐπτά, ἀφοῦ ἔφαγαν, ὁ Μό-
κος εἶπε:

— Κύριε Μπριάν, ἐδῶ πάρα-κάτω εἶ-
δα ἓνα σωρὸ κουκουναριέσ' νὰ πᾶω νὰ
κόψω μερικὲς κουκουναριές γιὰ τὰ μικρά;

— Πήγαινε, Μόκο, ἀποκρίθηκε ὁ
Μπριάν. Ἐγὼ μὲ τὸ Ζάκ θὰ περπατή-
σουμε λίγο στὴν παράλια.

Καὶ χωρίστηκαν.

Ὅταν ὅμως γύρισε ὁ Μόκος, φορτω-
μένος κουκουναριές, δὲν βρῆκε καὶ τοὺς
συντρόφους του.

«Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ εἶναι», συλ-
λογίστηκε.

Καὶ κάθησε μέσα στὴ βάρκα νὰ τοὺς
περιμένῃ.

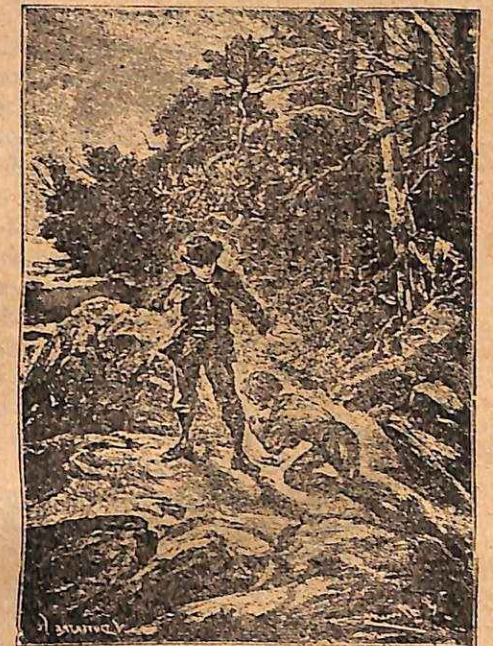
Σὲ λίγο, μὲ μεγάλη του ἀπορία, ἄ-
κουσε κλάματα καὶ φωνὲς δυνατές. Οἱ
φωνὲς ἦταν τοῦ Μπριάν. Τὰ κλάματα
ἦσαν τοῦ Ζάκ. Τί ἔπαθαν τὰ δυὸ ἀ-
δέλφια;

Ἐπρεξε σὰν ἀστραπή, πρὸς τὶς φω-
νές. Ἀλλά, ἅμα πλησίασε, στάθηκε ἀ-
κίνητος.

Γιατί; τί εἶδε;...

Αὐτὸ κι' ἂν ἦταν ἐκπληκτικὸ!

Ὁ Ζάκ, γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ

«Ὁ Ζάκ, γονατιστὸς στὰ πόδια τοῦ Μπριάν...»
(Σελ. 355, στ. β').

Μπριάν, φαίνετο σὰ νὰ ἰκέτευε τὸν ἀ-
δελφό του νὰ τὸν συχωρέσῃ!

Ἀλλὰ γιὰ τί πράγμα; Τί εἶχε κάνει
ὁ Ζάκ;

Ὁ Μόκος δὲν ἄργησε νὰ τὸ μάθῃ:
Ἐφθασαν δυὸ λόγια ἀπὸ τὴ ζωηρὴ
ὁμιλία πού, χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν, ἔ-
καναν ἐκεῖνὴ τὴ στιγμὴ τὰ δυὸ ἀδέλ-
φια. Τάκουσε κι' ἐφρίξε...

— Ἀθλιε! φώναξε ὕστερα ἀπὸ τὴν
ὁμολογίαν τοῦ Ζάκ ὁ Μπριάν. Σὺ ἔκα-
μες τέτοιο πράγμα; Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἡ
αἰτία πού...

— Συχωρέσε με!... συχωρέσε με!...

ψιθύριζε ὁ Ζάκ.

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πλησίαζες
τοὺς συντρόφους σου; γι' αὐτὸ τοὺς φο-
βόσουν;... Ἀ, νὰ μὴ τὸ μάθουν ποτέ!

Τίποτα! λέξ' ποτέ σὲ κανένα!

Ὁ Μόκος τραδῆχηκε, γιὰ νὰ μὴ
τὸν ἰδοῦν. Καὶ δὲν ἔξερε τί νὰ κάμῃ;
Νὰ προσποιηθῇ πὼς δὲν εἶδε, δὲν ἄ-
κουσε τίποτα;

Ἡ νὰ φανερῶσθαι στὸ
Μπριάν, πὼς ἡ τύχη ἔκαμε νὰ μάθῃ
τὸ μυστικὸ τοῦ ἀδελφοῦ του;

Εἰλικρινὲς καὶ τίμιος, ὁ Μόκος ἐπρο-
τίμησε τὸ δεύτερο. Κι' ὕστερα, πού
βρῆκε τὸν Μπριάν μόνον κοντὰ στὴ βάρ-
κα, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μπριάν, συχωρέστε με...

χωρὶς νὰ θέλω, τάκουσα ὅλα!

— Ἀκουσε τί ἔκαμε ὁ Ζάκ;

— Ναι, κύριε Μπριάν, καὶ μοῦ φαί-
νεται πὼς πρέπει νὰ τὸν συχωρέσετε...

— Ὅ, τὸν συχωρέσουν ὅμως κι' οἱ
ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι... καλύτερα νὰ μὴ μά-
θουν τίποτα οἱ ἄλλοι. Ἐγὼ, ἐννοία σας,
τὸ στόμα μου εἶναι τάφος!

— Ἀ, Μόκο μου! τί καλὸ παιδί πού

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ

Μιὰ ἀστεία ἱστορία σὲ 7 εἰκόνες χωρὶς λόγια.

είσαι! είπε ο Μπριάν, σφίγγοντας με συγκίνηση το χέρι του μούτσου.

Ο Ζάκ καθόταν στα πόδια ενός βράχου, καταλυπημένος, τσακισμένος. Δυό δολοκλήρες ώρες ο Μπριάν τον άφησε καί χωρίς να του πη λέξη. Έπειτα τον φώναξε να μπή στη βάρκα, γιατί ή ώρα ήταν δέκα κι έπρεπε να φύγουν.

Η παλίρροια είχε αρχίσει. Μόλις έλυσαν τόν κέλητα, το ρεύμα τόν παρέσυρε με όρμη. Το φεγγάρι, που βγήκε άμα έδωσε ο ήλιος, φωτίζε άρκετά το ποτάμι, και σχεδόν ως τη μισή απ' τα μεσάνυχτα ο κέλης έτρεχε με την ίδια ταχύτητα. Έπειτα άρχισε ή άμυωτη και τα παιδιά αναγκάστηκαν να καταφύγουν στα κουτιά. Άλλα δεν έκαναν τίποτα. Σε μία δόλακρη ώρα μόλις προχώρησαν ένα μίλλι. Γι' αυτό ο Μπριάν είπε να σταθούν σ' ένα μέρος και να ξεκινήσουν το πρωί με την παλίρροια.

Αυτό έγινε. Το πρωί στις έξη ξεκίνησαν και κατά τις έννιά μπήκαν στη λίμνη. Ο Μόκος άνοιξε τότε το πανί κι' ο έλαφρός άνεμος τούς έσπρωξε προς τη σπηλιά. Τ' άπόγεμα, ο Γάρνετ, που ψάρευε στην όχθη της λίμνης, είδε από μακριά τόν κέλητα νάρχεται κι' έτρεξε να τόν πη του άρχηγού. Σε λίγα λεπτά της ώρας, τα τρία παιδιά ήταν στη μέση τών συντρόφων τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Η άλυκή. — Παιχνίδια. — Δόνιφαν και Μπριάν. — Ο Γόρδων παραμβαίνει. — Αγωνία για τó μέλλο. — Η έκλογή της 10' Ιουνίου.

Ο Μπριάν έκρινε καλό να μὴν πη τίποτα στους άλλους για τó μυστικό του άδελφού του, που δεν τόξεραν παρ' αυτός κι' ο έχέμυθος Μόκος. Τους διηγήθηκε μόνο τα της έκδρομής, που έδειξε ότι τó νησί τους ήταν άπομονωμένο στη μέση του Ωκεανού, πολλές έκκατοντάδες μίλλια μακριά από κάθε στεριά. Δεν είχαν λοιπόν παρ'ά με ύπομονή, με καρτερία και θάρρος να περιμένουν τη σωτηρία τους απέξω. Μόνο αν περνούσε κανένα πλοίο, μπορούσαν να φύγουν.

Κι' άρχισαν να παίρνουν τά μέτρα τους για τόν έρχόμενο χειμώνα. Ο Μπριάν έργαζόταν περισσότερο παρά ποτέ. Από μέρα σε μέρα έμως γινόταν σκυθρωπότερος, σκεπτικώτερος, απέφευγε τούς συντρόφους του κι' έπιζητούσε τη μοναξιά.

Πρώτος ο Γόρδων παρατήρησε αυτή την άλλαγή του Μπριάν. Παρατήρησε άκόμη ότι κάθε φορά που ήταν να γίνη κάτι κοιναστικό ή κι' επικίνδυνο, ο Μπριάν έστελνε τόν άδελφό του, που με

προθυμία έκανε την εργασία. Ο Γόρδων δεν ένόμιζε πρέπον να ρωτήσει, κατάλαβε όμως ότι κάποια εξέγηση είχε γίνει μεταξύ τών δυό άδελφών.

Μία μέρα, ο Ούιλκοξ είδε πλῆθος σωλωμούς που άνέβαιναν από τη θάλασσα στα γλυκά νερά της λίμνης. Έστησαν δίχτυα από τη μίαν όχθη του ποταμού ως την άλλη κι' έπιασαν άμέτρητα απ' αυτά τά νόστιμα ψάρια, που τρώγονται και παστά. Άλλά για να τά παστώσουν, χρειαζόνταν άλάτι. Κι' έσκέφθηκαν να κάμουν μία πρόχειρη άλυκή στο μέρος που είχε ναυαγήσει τó Σλώγι. Άνοιξαν δηλαδή μικρούς λάκκους στόν άμμο, που τούς γέμιζαν θάλασσα.

«Υπερηδούσαν μεγάλη χαντάκια...» (Σελ. 356, στ. γ').

Τό νερό εξαμμιζόταν από τόν ήλιο και τó άλάτι έμενε κατακάθισμα.

Πολλές έκδρομές έκαναν και στο δάσος για προμήθεια καυσόξυλων. Τό άμάξι με τούς γουανάκους κουβαλούσε δεκαπέντε μέρες κι' οί άποθήκες γέμιζαν. Έτσι με τ' άφθονα ξύλα και με τó λάδι της φώκης, οί μικροί άποικοι δεν φοβόνταν να περάσουν τó χειμώνα τους στα κρύα και στα σκοτεινά.

Άλλά και τó πρόγραμμα, μ' όλες αυτές τις εργασίες, δεν είχε παραμεληθεί. Τακτικά οί μεγάλοι έδίδασκαν τούς μικρούς. Οί άλλοι τόναναν αυτό χωρίς έπαυση. Ο Δόνιφαν έμως τó καμάρωνε τόσο πολύ που ήταν «δάσκαλος», τó εί-

χε πάρει τόσο άπάνω του, ώστε έκτός από τούς λίγους του άπαδούς, οί άλλοι άρχισαν να τόν έχουν στο στομάχι. Κι' έμως είχε αξιώσεις να έκλεχθῃ άρχηγός σε δυό μήνες που τελείωνε ή έξουσία του Γόρδων. Έλεγε πως αυτός έπρεπε να τόν διαδεχθῃ, αφού τόν άδίκησαν να μὴ τόν έκλέσουν πρώτο.

Τις αξιώσεις αυτές του Δόνιφαν ύποστήριζαν ο Ούιλκοξ, ο Κρός κι' ο Ούέπ, και προσπαθούσαν να πείσουν τούς άλλους να τις ίκανοποιήσουν. Άλλά ήταν πολύ προβληματική ή έπιτυχία του Δόνιφαν στην προεδρική έκλογή του Ιουνίου...

Άλλά ούτε ο Γόρδων, αν κι' είχε τó δικαίωμα να έκλεχθῃ και πάλι, δεν ήταν βέβαιος. Γιατί τó χρόνο της προεδρείας του είχε δείξει μεγάλη αυστηρότητα και πολλά παιδιά ήταν δυσρεστημένα μαζί του. Δεν τάφινε να παίζουν πολύ, δεν τούς έδινε να παρατρώνε γλυκά, τά τιμωρούσε όταν έσχιζαν ή λέρωνα τά φορέματά τους, και χαλούσε τόν κόσμο όταν έχαναν κανένα κουμπί. Με τά κουμπιά μάλιστα είχε μανία. Κάθε βράδυ, πρὸ του δείπνου, έκανε έπιθεώρηση, κι' όποιο παιδί δεν είχε τά κουμπιά της φορεσίας του σωστά, δεν έτρωγε γλύκισμα.

Συχνά παρέμβαίνει ο Μπριάν και παρακαλούσε να συχωρεθῇ πότε ο Γέγκινς και πότε ο Δόλης. Γι' αυτό γινόταν δημοτικός. Έπειτα οί μικροί ήξεραν, πως αν ο Μπριάν γινόταν πρόεδρος, ο Μόκος κι' ο Σέρβης, πιστοί άπαδοί του, θάκαναν γι' άγάπη του τά καλύτερα φαγητά και γλυκίσματα!

Ο Μπριάν έμως κάθε άλλο είχε στο νοῦ του παρά να ζητήσει την προεδρεία. Έργαζόταν όσο κανένας, έδινε πολλήν εργασία στόν άδελφό του, κι' οί δυό τους άρχιζαν πρώτοι και τελείωναν τελευταίοι, σά νάχαν καμιά ξεχωριστή ύποχρέωση.

Μερικές ώρες του προγράμματος ήταν άφιερωμένες και στα παιχνίδια, προπάντων τη γυμναστική. Τά παιδιά σκαρφάλωναν στα δέντρα, είτε από τόν κορμό, είτε με σχοινιά δεμένα από τούς κλώνους: υπερηδούσαν μεγάλα χαντάκια με τά κοντάρια («άλλα επί κοντῇ») κολυμπούσαν στη λίμνη, κι' όσοι δεν ήξεραν κολύμπι, μάθαιναν εύκολα. Έπειτα έκαναν άγώνες δρόμου με βραδεία στους νικητές. Γυμναζόνταν και στόν χειρισμό του λουριού με τις σφαίρες, για να πιάνουν ζώα. Τελοςπάντων έκαναν πολλά και διάφορα παιχνίδια.

«Εν' απ' αυτά έγινε μία μέρα άφορμή δεινής φιλονεικίας μεταξύ Μπριάν και Δόνιφαν. Και να πώς:

Έπαιζαν δίσκο μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο που συνήθιζαν στο λύκειο Σαίρμαν. Ήταν δυό αντίπαλες ομάδες, ή μία με άρχηγό τόν Δόνιφαν κι' ή άλλη τόν Μπριάν. Γι' αυτό έδάζαν πείσμα μεγάλο. Τελευταίος είχε ρίξει τó δίσκο του ο Δόνιφαν κι' είχε φτάσει μακρύτερ' απ' όλους. Τώρα θά έρριχνε κι' ο Μπριάν μ' αν δεν κατόρθωνε να ξεπεράσει τó σημάδι όπου είχε φθάσει ο δίσκος του Δόνιφαν, ή νίκη θάμενε στην ομάδα αυτού.

— Σημάδεψε καλά! τού φώναξε με αγωνία ο Σέρβης.

Ο Μπριάν δεν άποκρίθηκε τίποτα, για να μὴν πειραχθῇ ο Δόνιφαν. Ο σκοπός του ήταν μόνο να κερδίσει τó παιχνίδι, και πάλι όχι για τόν έαυτό, του, αλλά για την ομάδα του.

Πῆρε λοιπόν την κατάλληλη στάση και με τόση δεξιότητα έρριξε τó δίσκο του, ώστε ξεπέρασε δυό πόδια τó σημάδι.

— Κερδίσαμε! φώναξε ο Σέρβης.

Ο Δόνιφαν έμως προχώρησε όρμητικά κι' είπε:

— Όχι δεν κερδίσατε καθόλου!

— Και γιατί; ρώτησε ο Βάξτερ.

— Γιατί ο Μπριάν έκαμε ζαβολιά!

— Ζαβολιά!; φώναξε ο Μπριάν, κι' έγεινε χλωμός για τη συκοφαντία.

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΤΟΒΡΟΧΙΑ

Στην αύλη του σπιτιού ή σκηνογραφία έγινε παράκαιρη: τó τραπέζι είν' άκόμα έξω και τά παιδιά διαβάζουν, γράφουν ή ζωγραφίζουν. Μά τó καλοκαίρι πέρασε. Σήμερα ή μουριά σαλεύει μελαγχολικά απ' τó πρωί. Συννέφιασε. Μπορεί να βρέξει.

«Πρέπει να βάλωμε μέσα τά πράγματα», σκέπτεται ο μεγάλος. Ήρθε μάλιστα στη χούφτα του κάτι σά σταλαγματιά νερό. Μά ποιος θά τόν βοηθήσει να τραβήξει τó τραπέζι; Με τόν άδερφό του έχουν μαλώσει απ' τó πρωί. Η κοντή κουτσομύτα κουβαρίστρα, έκείνη που της έχουν δώσει τόνομα «κρίτσοςκέφαλος», έχει χαθεί από μέρες και λείπει απ' τó παιχνίδι. Κι' ο μικρός ούτε έφαξε, ούτε νοιάστηκε καν να τη βρεί, τó παλιόπαιδο!

Επιδειχτικά, άπότομα, τραβάει μόνος του τó τραπέζι, να τó βάλει στην κάμαρα. Ο κρότος, που κάνει άπάνω στις πλάκες, είναι σά να φωνάζει για λογαριασμό του. Μά όταν φτάνει στο έμπασμα της πόρτας, οί μύτες του τραπέζιού δίνουν μία γερή σκουντιά στο άγκωνάρι και στέκονται: δεν πάει πιά μέσα, γιατί ακριβώς πίσω απ' την πόρτα είναι τó μπαούλο, και πρέπει να

παραμεριστεί. — Άρχισε κιόλας—δε σου λέω γώ: να ψιχαλίζει... Ο μεγάλος άκουμπά βαρίδια άπάνω στα χαρτιά και περνάει μπουσουλώντας κάτω απ' τó τραπέζι: βγαίνει απ' την άλλη μεριά και τρέχει στην κάμαρα να παραμερίσει τó μπαούλο. «Όστόσο δεν είν' εύκολο» χρειάζεται βοήθεια.

Ο κόκορας, οί κόττες, άποτραδιούνται κάτω απ' τó ύπόστεγο, στοχαστικά και με άθυμία: κ' ή χελώνα τó ίδιο, με τó καθούκι της ραντισμένο από σταγόνες. Τό γατί νιαούρισε, σκαρφάλωσε στη μουριά και πήδησε έξω, από τόν τοίχο... Φυσάει και «ρίχνει» μελαγχολικά στα σκονισμένα πελαργόνια.

Ο μικρός στην άρχή έκανε τόν άδιάφορο. Περίμενε να τόν φωνάξει. Όστόσο, ήρθε στο τέλος να βοηθήσει: μά πλησίασε μ' έναν τέτοιο περιπαιχτικό τρόπο, που ύστερα μάλιστα απ' τó χάσιμο της κουβαρίστρας, λίγο θάλειπε να πιαστούνε. «Τράβα πρὸς τά έξω», τού φώναξε ο μεγάλος. Ήθελε να μπάσει τó τραπέζι απ' την άλλη πόρτα.

Μά εκείνο έχει σφηνωθεί για καλά, κι' έξ' άλλου ο μικρός θέλει να τó περάσει, καλά και σώνει, από την ίδια πόρτα! «Τράβα λοξά», τού φωνάζει, «μπαίνει κι' από δώ». Με την έπιμονή τους, πιάνονται στο τέλος. Μά τί καυγάς! Ο ένας πέταξε κατάμουτρα στόν άλλο κουβαρίστρες και πελεκούδια, που έπεφταν ύστερα στα λασπόνερα... Και τά χαρτιά, ή βροχή πιτσιλίζει ένα μεγάλο φύλλο, κ' ένα μεγάλο ποίημα στριφογυρίζει μελαγχολικά και στρώνεται στις πλάκες... Ο καυγάς μετατοπίζεται σιγά-σιγά στο ύπόστεγο. Ένα μολυβένιο βαρίδι πέφτει σά μπόμπα άνάμεσα στα κοτόπουλα, που ήταν μαζεμένα απ' τó κρύο, και τά κάνει να πεταχτούν άπάνω με ξεφωνητά. «Όλα μαζί! πηγαίνουν τοίχο-τοίχο να βρούν άλλον τόπο» μυρίζονται τη νεροποντή, μά δεν ξέρουν που να τρυπώσουν.

Ο μεγάλος, ύποχωρώντας κανονικά, έφτασε στην πόρτα της άποθήκης: άνοίγει και μπαίνει μέσα σαν άστραπή, χτυπώντας την πίσω του με δύναμη. Άπάνω της πέφτουν κοντυλοφόροι και μολύβια... Ύστερα άρχίζει ή πολιορκία.

Τό τραπέζι άπόμεινε στα μέσα και στα έξω της πόρτας. Τά μεγάλα γράμματα με μελάνη του μυθιστορήματος «Η πανωλεθρία καταστροφή» κλάινε, θαρρείς, κι' αλλάζουν όψη: γαλάζιο αυλάκι τρέχει απ' τά ξωφύλλα τών τετραδίων... Τι άπανθρωπία! Ο μικρός έχει τέτοιο πείσμα, που, αντί να τού στίσει τά χαρτιά, — σαν άλλοτε—θ' άφήσει να γίνουν μουσικί, να μουλιάσουν σαν παξιμάδια και να γίνουν για πέταμα. Στέκει άσάλευτος έξω απ' την πόρτα, χτυπώντας την μόνο κάπου-κάπου κλωτσιές με τη φτέρνα του.

Οί κόττες κι' ο κόκορας όσο πάνε πάλι και κοντοζυγώνουν. Έρχονται προφυλαχτικά και στάζουν νερό. Η χελώνα δεν πρόφτασε να βρεί τó δρόμο κι' άπομένει στη μέση με τó κεφάλι κρυμμένο στο καθούκι της. Η βροχή τη δέρνει, σά γυμνή πέτρα, καταμεσίς στην αύλη.

«Έλα μέσα, θά κρυώσης!» φωνάζει στο μικρό ή μητέρα του, με κλαψάρικη φωνή. «Έλα, βάλε τη μπέρτα σου.» Μπα, τίποτα αυτός. Μά ως έρθει ο πατέρας του και θά τόν διορθώσει εκείνος. Θά φάει της χρονιάς του. Θά τού άστράψει μία... από κείνες!... κι' ή μητέρα δε θά τόν κρατήσει σά χθές.

Επί τέλους, έρχεται έξω και τόν πέρνει μέσα. Σέρνουν και τó τραπέζι και σφαλούν την πόρτα... Και τά χαρτιά: τί θά γίνουν τά χαρτιά; θά γλυτώσουν απ' τó σκίσσιμο;

Ο μεγάλος μισανοίγει: ύστερα βγαίνει. Οί κόττες, άλλος πανικός. Κουκουλώγεται με τó σακάκι άνάστροφα και μαζεύει τά χαρτιά του. Παλιόπαιδο! πώς γίνανε! πάνε πιά, πρέπει να γραφτούν άλλα. Κι' ο χάρτης της Αγίας, που τόν έδαφε απ' τó πρωί με καφέ μιογιά... Μά καλύτερα κιόλας. Χάρτης ήταν εκείνος ή σκυλόφαρο; Ο δάσκαλος θά τού τόν έτριβε στα μούτρα...

Βρέχει αλύπητα, δίχως έλεος. Άλαφροφύσματα φέρνουν στα μούτρα του νερό και κρύο. Ορίστε... ο Αϊχμάλως τών Άνθρωποφάγων» μουντζουρώθηκε στο πιό καλό μέρος, κ' οί ειόνες του έγιναν άηδία. Έτοιμος είναι να τόν πάρουν τά κλάματα για τόση κακία. Τι άλλο να κάνει; να τόν δείρει τώρα; πάλι θά πιαστούν. Και ή μαμμή θά μπει στη μέση να τούς χωρίσει. Κ' έπειτα, τί τ' όφελος;

Κάτω από μία στίβα άγραφο χαρτί, ξεκολλημένο από τετράδια, κάτι φουσκώνει. Θά είναι τó καλαμάρι! και θάχει χυθεί κιόλας άπάνω σε άλλα φύλλα. Άνασηκώνει τις φυλλάδες με τρομάρα και προσοχή: τί άπρόοπτο! είναι ο «κρίτσοςκέφαλος»!

Δεν ύπάρχει πιά ζήτημα για τίποτα. Καλή καρδιά, κι' όλα θά διορθωθούν... Άν είχε κάνει «μιά έτσι» από πριν τó χέρι του!...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΡΗΤΑ

64.

«Αρρώστια κι' ή άναβολή κι' άλλοι του που τόν πιάνει, την εύκαιρία την καλή με τó: «αύριο θά...» τη χάνει, Τέτοινα άρρώστιας γιατροιά ή θέληση είναι μόνη, που διώχνει «τ' αύριο θά» μακριά και δεν ξαναζυγώνει.

CHEF

μώτερο. Μα χωρούν τόσο διάλογοι στη Σελίδα μας;

Κάτι λίγα ακόμα μένουν...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: **Χρυσάνθεμον** (δεν θα ήλθε ακόμη ή σειρά του φτύνω εγώ όταν έχω τόσα πολλά;... χαίρε-ίσματα στο **Πηλιορείτικο Κεράσι** και στην **Αργάμπελη**) **Αννα** **Δεσύνρη** (πολύ μ' ευχαρίστησε το γραμματάκι σου· πολλά φιλιὰ σ'α' ξεδεσφάκινα που δεν σάφηναν να μου γράψης με τις παραγγελίες τους) **Σεντεμένο**

Ηπειρωτάκι (ευχαριστώ πολύ για τις ενέργειές σου στην "Ε-δισσα" έστειλα 3το και Μ. Μυστικά) **Χλωμή** **Βασιλίσσαν** (ναί, λάδινα τώρα μέρος στους άλλους Διαγωνισμούς, κι' άμια μεγαλώ-σης ακόμη, λαβαίνεις κι' στο Πέν-ταθλο, που θα γίνεσαι κάθε δυο χρόνια) **Σοφία** **Σταματιάδου**

(ευτυχώς που ήτο περαστικά) και σε ποιό σπίτι δεν τράβηξαν τ'ά-δια και... χειρότερα;) **Μικρή** **Αλσατίδα** (πρέπει να είσαι πολύ ευχάριστημένη που από τ'ά δυο σου ένεκρίθη τ'ό ένα) και τώρα πάλι, καθώς βλέπεις, έχεις τ'ό δι-καίωμα να ξαναστείλεις) **Γόρδιον** **Δεσmond** (τ'ά λάθη τ'ά χώρισε κα-λά· συχνά οι φωτογραφίες δεί-χνουν τ'ό πρόσωπο μεγαλύτερο· άλ-λωστε ή φωτογραφία μπορεί να είναι νάκι· ό διαγωνισμός πα-λαιός· ένα-δυο χρόνια, βλέπεις, σ' αυτή την ηλικία, παίζουν σπου-δαίτο ρόλο· ότο για τόν **Αναλία**, κι' αυτός σου κάκιωσε που τ'ό ά-ποδίδεις· τέτοια μομφή) **Μ.Μ.Μ.** (ευχαριστώ για τ'ά τόσα καλά κι' ωραία λόγια· και περιμένω άνω-πόμονα να έλθω ό καιρός να πά-ρης ψευδώνυμο για τ'ό 1929 και να μάθω τ'όνομά σου, παλιά μου άγνωστη φίλη!) **Αιγόκλημα** (έ-στειλα· είδες ότι τ'ώρα πάλι δέ-χομαι κομμάτια και στείλε μου· αλήθεια, είχα πολύν καιρό να λά-βω γράμμα σου) **Αρην** **Μακρή** (ό δάγκειος ό **αθροφόρος**!)· τάλ-λα σου τ'άστειλα γρηγορότερα· δεν ξέρω αν τ'ό μυθιστόρημά αυτό τ'ό Βέρον έξεδόθη· δεν τ'ό είδα· αναγ-γέλω πάντα τ'ά κατ'άλληλα για παιδιὰ βιβλία, αλλά όσα μου στέλ-λουν και τ'ά βλέπω) **Σκερτσόζαν**

(πολύ μ' ευχαρίστησε τ'ώρατο σου γράμμα)· έστειλα τ'ά φύλλα) **Μυ-ροβόλον** **Ανοξιν** (ευχαριστώ για τ'ά καλά λόγια κι' έλπίζω να μου γράψης πάλι π'ό γρήγορα· φίλητέ μου· ή μικρούλα ξεδεσφάκη) **Σγου-ρόμαλλην** (σου έστειλα τ'ό **Κόκ-κινο Βράχο**· οι Στοιχειόγραφ'οι κτλ. τ'ής συλλογής τ'ό Πεντάθλου μπορεί να είναι και άλλοι, μπο-ρεί να είναι· και σύνταξι· όπως θέλεις) **Ελληνικόν Γόητρον** (ευ-χαριστώ πολύ και σένα και τ'ό Σύλλογο· τ'ό κομμάτι σου δεκτό, γιατί άρχισα πάλι να δέχομαι)· δεν τ'ό διάβασα όμως ακόμη και δεν ξέρω αν θα έγκριθη) **Κατασα-ρίδαν** (σου ένεκρίθη, είδες, τ'ό ψευδώνυμο, και σε συγχάρω για τ'ό άριστα και για τ'ό βραβεύο)· **Σπύρον** (δεν παρεξήγησα εγώ τ'ό κομμάτι σου· φοβήθηκα μήν τ'ό παρεξήγησουν οι άλλοι, άφού τ'ά-

λιστα θάβλεπαν από κάτω ψευδώ-νυμο άρσενικό· εύς που κατόρθω-σε· να βγής με άριστα και π'ό-τη!) **Βασιλέα των Δασών** (χαί-ρου πολύ· ύπόλοιπο σ'ή διαθέσει σου δρ. 2,20· γράψε μου τώρα που έκιμας τ'ή άρχή, ύστερ' από όκτώ χρόνια που είσαι συνδρομητής) **Αγνή** **Σουζάναν** (σε συγχάρω που προδίδοσθες στην Γ' τ'ό Γυμνασίον με τόσο καλό βελμό· ναί, θά προκηρύξω πάλι Διαγωνι-σμό Φωτογραφίας) **Ακακίαν** (ύ-πόλοιπο σ'ή διαθέσει σου δρ. 4,70)· **Γελασίαν** (με τ'ό ύπόλοιπο έ-στειλα 6 τετράδια)· **Σιφομάχον**

(έστειλα 13 τετράδια· ναί, θα γί-νη σε λίγο) **Βελουδένιο Τριαν-τάφυλλο** (έστειλα 4 τετράδια· ή άπάντησ'ή έκτεινη ήταν λάθος)· **Α-γνωστήν** (είχα στείλει προηγου-μένως 5 τετράδια· στέλλω άλλα 6 και 2 λυτόχαρτα)· **Σκουνίτσαν** (περιμένω να μου γράψης τ'ή διεύ-θυνσή σου για νά σου στείλω τ'ά φύλλα από τ'ό 41)· **Σανθ. Η. Λύ-κον** (βεβαίως, μπορείς να στεί-λεις σε μένα τ'ή συνδρομή σου για τ'ή **Νέκ Έστειλ** και τ'ή δ'νω σ'όν **Κ. Ξεγόπουλο**)· **Αετόν τ'ό Εύ-ξείνου** (αυτό σου ένεκρίθη, γιατί τ'ό **Αετός τ'ό Πόντου** είναι πι-ασιμένο)· **Μοιραίο** **Ακρογιάλι** (έχει καλώς)· **Γλυκεία Πατρίδα** (να γράψης άπευθείας σ'ό Σύλλογο των **Όλυμπίων Θεών**)· **Αντ. Μπεγέ-λην** (έλαδω)· **Πόπην Τζηνιέρη** (τ'ά ξανάστειλα)· **Ζακυνθινό Με-νεξεδάκι**, **Γέρω-Δήμον**, **Ιω. Πα-νάν** κτλ. κτλ.

Τζάκ, **Αρσιτέαν Βαμβακά**, **Π. Αντωβίτς**, **Ζήνωνα Δ. Που-λάκη**, **Λατάνιαν**, **Χ. Τσοχα-τζήν**, **Μοκοκό**, **Χρυσοθήραν** (έ-στειλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβι μετά τ'ήν 24 Σεπτεμβρίου θάπνητήσω σ'ό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμού.

ΑΙ λύσεις δέκται μέχρι 29 Νοεμβρίου.

650. Δεξιόγραφος

Γλυκύτατο τ'ό πρώτο μου,
Με τ'άλλο μου ρωτάς
Τ'ής Μεσογειού με τ'όλο μου
Σ' ένα νησί θά πάς.

Εθνική Πίστις

651. Μεταγραμματισμός
Βγάξεις Μι και βάξεις Γάμα
Και θά ιδής άμέσως θάμμα:

Από δώδεκα άδελφούς
Ό πιο νέος και όρατός

Πόλη γίνεται νησιού
Αλλά κι' ένδοξος Ρωμαίος.

Κων Χ. Γρόλλιος

652. Μεταγραμματισμός
Νήσος τ'ό Αιγαίου
Τό λαμό άν αλλάξη.

Θά τόν πιάση τ'όμοιος
Όποιον τ'ήν κοιτάξει

Συλλογίσου όμως
Πώς παντού αυτό ήταν,

Ποίν να γίνη κόσμος
Μ' άρμονία και τάξη.

Μελαχρυσούλα

653. Τονόγραφος
Μιά πόλη έλληνική
Τόν νόμο της κουνά

Κι' εύθύς προστά σου να
Μεγάλη άρχαία γιορτή.

Κέρη των Αθηνών

654. Τρίγωνον

*****=Ποταμ. τ. Γαλλίας
*****=Μέγας ποιητής
*****=Διοικητ. διαίρεσις
*****=Προστακτ. κ. φυτών
***=Απλώς συλλαβή
**=Αναφορ. άντωνυμ.
*=Σύμφωνον

Και καθέτως τ'ά ίδια.

Αθανάσιος Διάκος

655. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 7 = Χώρα Ασίας
2 1 4 3 = Άντανυμία
3 7 1 4 3 = Νήσ. Αιγαίου
4 1 4 8 4 3 = Επύθετον
5 4 6 7 1 4 3 = Γεωγρ. όρος
6 7 1 2 3 8 3 = Ποτ. Εύρώπ
7 1 8 3 4 3 = Πόλις τ. Πόν-
8 7 5 2 6 4 3 = Τυτύν. [του

Στεναγμός τ'ό Πόντου

656. Μαγική Εικών άνευ είκονος

— Που είναι ή άδελφή σου,

Εφ; — Μόνη σ'ό σπίτι. Κάμνει Α-

σκήσεις για τ'ή Διάπλασι.

— Αλήθεια, θυμάσαι τί έπ'ηρε

σ'όν τελευταίο Διαγωνισμό;

— Αυτό σου τ'ό είπα.

Κυρά-Κυραλίνα

657. Ακροστιχίς έξ αντιθέτων
Τ' άρχια των αντιθέτων των
κάτωθι λέξεων άποτελούν χωρίον
τ'ής Κύπρου:

Αλαμπής, ώραός, γίγας, πα-
χός, γνωρίζω.

Καλαμιά

658. Φωνηεντόλιπον

μλτ - τ - πν

Καλάμιος

659. Παλαιός Γρῶφος

τι τι γεν γεν
εμ και + : λεξ Ο +
τι τι γεν γεν
τι τι γεν γεν

Γαριβάλδης

Διά τούς Γαλλομαθείς

660. Logographie

Sans mon premier
les vivres seraient insipides.
Mon deux? je fus très charmé
quand je l'eus gagné...

On voit toujours mon tout
aux bouteilles, soit vides
Soit pleines de boissons.
Trouvez donc et joignez!

Εμμ. Π. Κασιάτης

661. Sans Voyelles

cm m - n - ft - sn - lt - n - s - cch
Γενοβέφκ

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ασκήσ. τ'ό φύλ. 29

433. Άρτεμίσιον (Άρτεμις,
ιον.)— 431. Πήρα—Ηρα.— 435.
Κάμλος—Μήλος—Δήλος.— 436.

Ό κηρός, ή Κυρά.

437. Π

Ο Λ Κ Ρ
Υ Η Ο
Χ Ω Ρ Ο Φ Υ Λ Α Ε

Η Ο Η
Τ Ρ Μ
Α Ο Ο

Κ Σ Σ Σ

438. ΟΔΥΣΣΕΙΑ (δύσις, υίος,
Σούσα, Έδεσσα, Ισις, Ασία.)
— 439—443. Διά τ'ό Π: έπος, τό-
πος (ή πόνος), σκοπός, κήπος,
άπτός.— 444. ΑΡΚΑΔΙΟΣ (Α-

πελλής, Έρμης, Σοκράτης, Κα-
λαμαι, Καναδάς, Ίμαλάια, Λον-
δίνον, Αχιλλεύς.)— 445—449. 1,
Βόλος· 2, Πόλος· 3, Πόνος· 4,
Φόνος· 6, Νότος.— 450. **Η πά-
στρα είναι μισή άρχοντιά** (ύπ-
άστρα ενέμ, εις η άρχων, τί, ά.)
— 451. Ettoile - toile. 452—453.
1. Voltaire (vol, terre) 2. Rous-
seau (roue, seau.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τ'ό ποσό λέξεις με άπλά
στοιχεία δρ. 6 (τ'ό έλάχιστον τίμημα.)
Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
ξεις, με παχά δε στοιχεία λεπτά 70 και
με κεφαλαία δρ. 1.
Ό χωριστός στίχος δρ. 3.
Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

/KH—740/

Η Ίσοκόντα και ή **Ανθεμής** (θα ήταν
ευτυχισμένες αν είχαν ένα τετραδιάκι
από τ'ά μεγάλα διαπλαστικά-ες. Δ/σις:
Άρσιτέων Βιτακονακήν, Δικηγόρον,
Βουλής 15, Αθήνας, (διά Νίτσαν).

/KH—741/

Π αρηγορία = Μαρία Κέπετη. Τρέμε-
τε! Λούα! Βρίστε με,
Γλυκεία Πατρίδα

/KH—742/

Δ ιαπλαστικά-ες, ένα σας τετραδιάκι
θα έκρινε ευτυχισμένη την
Έλεσίλλα

/KH—743/

Γ ενναία Σπάρτη, Έγγραφα. Δ/σις: Κου-
λουριώτην, Οίκ. Έφορία, Κομοτηνή.
Έλεσίλλα

/KH—744/

Τ ό ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ήθελ άπ' τ'ήν
έξοχ. Χαίρετά τούς φίλους και φίλες
του. Κλαίρη, δεν έχω λάβει. Γλυκεία
Χαρυγή, Καλαριά, θά άπαντήσω. Η
Σαμωτοπούλα άνταλλάσσει Μ Μυστι-
κά; Δ/σις: Γιάννην Γ. Ζερβόν, π.π. Αθήνα.

/KH—745/

Γ αλανεμάτα, Μαρίκα Αύδη, ποία ή
Αθήνας; Γράψτε: Κηφισίας 108,
Αθήναι. Περσεύς Αθηναίος

/KH—746/

Σ κερταόζικη Μικρούλα, Μοκοκό, Σεμ-
ραμης, Λόρδε Γκλέντβαρν, Κόμη τ'ό
Αθμόν, Περσεύ Αθηναίς. Αίματοβα-
μένη Λευτεριά, Λάουρα. Έλαβ'ά τ'ά Μ. Μυσ-
τικά σας και έστειλα ιδικά μου. Γενναία
Σπάρτη, Καστανή και Μελαχροινή Νεράτ-
δα, έστειλα Μ. Μυστικά

Με άτελείωτη άγάπη, ΊΦΟΜΑΧΟΣ

/KH—747/

Α ληγογραφώ άνταλλάσσω τετρα-
διάκια με όλους-ες. Δ/σις: Δημήτριον
Μ. Δημητριάδην (διά Γόρ. Δεσ.). Ιππο-
κράτους 210, Δράμαν.— ΓΟΡΓΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ.
Προσεχώς πρωτότυπος διαγωνισμός με
... έξοχα όδωρα.

/KH—748/

Α ληγογραφώ και άνταλλάσσω τετραδιά-
κια, κάρτες, μ'όλο τ'ό Διαπλαστικό-ο.
Στείλε: Γεωργίον Τυρίμον, οπισθεν Μη-
τροπόλεως. Μυτιλήνη. Ισπανιόλα, περι-
μένω. Μοιραίο Άκρογιάλι

/KH—749/

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
Η δι' όλους σήμερον άπαραίτητος γαλ-
λική γλώσσα διδάσκειται άρτίως, ευμε-
θώς και οικονομικώς. Πιπίνου 5-β
(Στάσις Άγγελόπουλου). Συνατάται θερ-
μώς και παρ' ήμών εις τούς νεοαφικνου-
μένους φοιτητάς και σπουδαστάς.

/KH—750/

Κ ηρούσσιμε διαγωνισμό ήθοποιών Προ-
θεσμία δήμνος. Δικαίωμα συμμετοχής
3 δρχ. και άνω. Δ/σις: Άννα Μαλακπίνα
(διά Γαριβάλδην) Περγαμόν 27, Αθήνας.
Γαριβάλδης, Γενναία Άμαζών

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηται παρακαλοϋνται να
δηλώνουν άμέσως τ'ήν νέαν των,
διεϋθυνσιν εις τ'ό γραφεϊον μας,
άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά
τ'ήν επέκτασιν τ'ής νέας ταβίνας.
Αλλως δεν εϋθυνόμεθα διά τ'ήν
άπώλειαν τών φυλλάδιων των.